

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ ΚΑΙ ΠΕΜΠΤΗΝ

ΓΡΑΦΕΙΟΝ

9. 'Θδὸς Πατησίων ἀριθ. 9.

Αἱ συνδρομαὶ ἀποστέλλονται ἀπ' εὐ-
θείας εἰς Ἀθήνας διὰ γραμματοσήμου,
χαρτονομισμάτων, χρυσοῦ κ τ λ.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Καρόλου Μερουβέλ : Οἱ ΤΡΕΜΟΡ, μυθιστορία μετὰ εἰκόνων, μετὰ-
φρασίς *Κ, (συνέχεια). — Ἰωάννου Βαλέρα : — ΠΕΠΙΤΑ ΧΙΜΕΝΕΣ,
ἰσπανικὸν μυθιστόρημα κατὰ μετάφρασιν Ἀντ. Φραβασίλη, (συνέχεια). —
Σοφίας Κραπότκιν : Η ΣΥΖΥΓΙΟΣ ΤΟΥ ΑΡΙΘΜΟΥ 4237, διήγημα.

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ

προπληρωτῆς

Ἐν Ἀθήναις φρ. 8, ταῖς ἐπαρχίαις 8,50
ἐν τῷ ἐξωτερικῷ φρ. χρυσῷ 15.
Ἐν Ρωσίᾳ ρούβλια 6.

ΚΑΡΟΛΟΥ ΜΕΡΟΥΒΕΛ

Οἱ ΤΡΕΜΟΡ

ΣΟΛΑΝΖΗ ΦΑΡΖΕΑΣ

[Συνέχεια]

Σ'

Αἱ προσκλήσεις τῆς πριγκιπέσσης Κα-
θάλι ἐφημιζοντο παρὰ τῷ ὑψηλῷ κόσμῳ,
περὶ τὰ τέλη τῆς αὐτοκρατορίας.

Ἐγνώριζε νὰ διδῇ εἰς τὰς ἐορτὰς αὐ-
τῆς τύπον καλλιτεχνικόν, οὕτως εἰπεῖν,
ὅστις ἐνούμενος πρὸς τὸ κάλλος αὐτῆς,
τὸ ἀντάξιον τῷ ὄντι τῆς φήμης του, εἴλ-
κυε πάντας τοὺς ἐξέχοντας ἐν τῇ ἀρι-
στοκρατίᾳ.

Οὕτως ἡ ἀναγγελθεῖσα πανταχόσε ἐ-
ορτὴ αὕτη ἀπασχόλησε τοὺς ἀέργους,
καὶ ἐχορήγησεν ὕλην ταῖς συναναστρο-
φαῖς.

Ἡ βαρὼνη Μονταμβέρ ἐδρεψε τοὺς καρ-
ποὺς τῆς ὑψηλῆς ταύτης σχέσεως καὶ κα-
τέστη ἡ διανομεὺς τῆς εὐνοίας τῆς Πο-
λωνίδος.

Ἐπεζήτησαν πανταχόθεν νὰ προσκλη-
θῶσι τὰ προσκλητήρια ἦσαν κομψά, ἔφε-
ρον δὲ σήματα χαρκαθέντα ὑπὸ τοῦ Σέ-
ρου· ὁ μὴ ἔχων μέσα, θὰ ἠγόραζε ταῦτα
ἀκριβώτερα τῶν θεωρείων τοῦ Μελοδρά-
ματος ἐν ἡμέραις μεγάλων ἐορτῶν.

Τρεῖς ἡμέρας πρὸ τῆς ἐσπερίδος ταύ-
της, ἡ μαρκησία δὲ Τανναὶ ἐκάθητο μόνη
ἐν τῷ κοιτῶνί της, ἐνώπιον ἐστίας ἐκ
μαρμαροῦ ροδοχρόου, ἧς τὸ πῦρ ἐπλη-
σίαζε νὰ σβέσῃ.

Ἡ γηρὰ καὶ παιδαγωγὸς τῆς εἶχεν ἀνα-
χωρήσει πρὸ μικροῦ.

Ἡ Σωσάννη, ἡ φίλη τοῦ Βρισέ, ἐκοι-
ματο εἰς εὐρύχωρον θάλαμον, κείμενον εἰς
τὸ ἀντίθετον μέρος μικρᾶς αἰθούσης, ἀλλὰ
δι' ἐξαίρετον εὐνοίας τῆς κυρίας αὐτῆς,
εὐδαιμονούσης ἐκ τῆς εὐτυχίας τῶν περὶ
αὐτήν, εἶχεν ἐξέλθει ἐπ' ὀλίγον.

Περὶ τὸν νὰ εἴπωμεν, ὅτι εὕρισκετο
παρὰ τῷ Ρωμαίῳ Τρεμόρ, ἡ μάλλον, παρὰ
τῷ Βρισέ, ὅπως συνδιαλεχθῶσιν ἀπλῶς

περὶ τοῦ μέλλοντος, ὅπερ δι' αὐτὴν ἠνοί-
γετο ὑπὸ ἀρίστους οἰωνούς.

Ὁ γάμος κατ' ἀρχὴν εἶχε συμφωνηθῇ.
Μόνη ἡ ἐποχὴ δὲν εἶχεν ἔτι προσδιο-
ρισθῇ.

Δέκα ὥρας ἐσήμανε τὸ ἐκ κογχυλίων,
ἐκκρεμές, συστήματος Λουδοβίκου ΙΕ',
ὅπερ ἐδείκνυε τὸν χρόνον ἐπὶ στυλοβά-
του ἐκ μεμβράνης ἀμυδρῶν χρωμάτων.

Ὁ κόμης δὲ Σουβραὶ εἶχεν ἀναχωρήσει,
ἀφοῦ ἐδείπνησε πρὸ ἡμισείας ὥρας, μετὰ τὴν
καρδίαν πλήρη χαρᾶς.

Ὁ δόκτωρ Δουρὰνδ εἶχε παρακαθήσει
ἐν τῷ δειπνῷ, ἐγγυούμενος τὴν θεραπείαν
τῆς μαρκησίας.

Καὶ πράγματι δὲν ἦτο ἀνάγκη διαπε-
ραστικοῦ καὶ πεπειραμένου ὀρματος, ὅπως
διακρίνῃ τὴν παρὰδοξον καὶ καταπληκτι-
κὴν μεταβολήν, ἧτις ἐξεδηλοῦτο παρὰ τῇ
ἀσθενείᾳ.

Ἡ Ἑλένη ἐξήγησε τὸ φαινόμενον τοῦτο
τῷ φίλῳ αὐτῆς τὴν ἰδίαν ἐσπέραν, προ-
τοῦ χωρισθῶσι, διὰ ζωηρᾶς θλίψεως τῆς
χειρὸς του.

Τῷ εἶχεν εἶπει :

— Θέλω νὰ ζήσω !

Καὶ τὸ ἐπεθύμει, διότι ἐγνώριζεν ὅτι
ἡγαπᾶτο, διότι ἦτο βεβαία περὶ τοῦ οἰ-
σθήματος, τῆς ἀφοσιώσεως, τῆς ἀτελευ-
τήτου τρυφερότητος τοῦ ἀνδρὸς ἐκείνου,
δι' ἣν αὕτη ἦτο τὸ πᾶν.

Ἐκάθητο ἀπολαύουσα τῆς θαλπωρῆς
τοῦ δωματίου ἐκείνου, τοῦ ἀναπαυτικοῦ
καὶ θερμοῦ, διστάζουσα νὰ κατακλιθῇ
ἐν τῇ χαμηλῇ καὶ μαλθακῇ κλίνῃ, ἧτις
τὴν ἀνέμενε εἰς τὸ βάθος τοῦ δωματίου,
ὑπὸ σωρείαν τριχάπτων, ὅτε ἐνόμισεν ὅτι
ἐπλησίαζε τις πρὸς τὴν θύραν τοῦ δωμα-
τίου της.

Ἡγέρθη ὀλίγον ἐκ τῆς ἀναπαυτικῆς
ἔδρας της, καὶ ἔτεινε τὸ οὖς.

Τίς ἀρα ἤρχετο παρ' αὐτῇ ἐν τοιαύτῃ
ᾠρᾳ ;

Καὶ ἠτοιμάζετο νὰ κρούσῃ τὸν κώδωνα,
ὅπως καλέσῃ βοήθειαν, ὅτε τὸ παραπέ-
τασμα τῆς θύρας παρεμερίσθη καὶ ἀνὴρ
τις ἐφάνη.

Ἦτο ὁ μαρκήσιος, ἐνδεδυμένος καὶ φέ-
ρων ἔτι τὸν λευκὸν λαιμοδέτην του.

Δὲν ἦτο συνειδησμένη εἰς τοιοῦτου εἴ-
δους ἐπισκέψεις.

Πρὸ πολλοῦ, δὲν ἐβλεπεν αὐτὸν εἰμὴ
κατὰ τὸ δεῖπνον καὶ ἐν αὐτῷ ἔτι εὕρισκε
πολλάκις προφάσεις, ὅπως ἀπαλλαγῇ.

Ἐνστικτικῶς ἡ καρδία της ἤρχισε νὰ
πάλλῃ, ἡσθάνθη ἀόριστον ἀνησυχίαν καὶ
δυσηρεστήθη διὰ τὴν ἐμφάνισιν ἐκείνην,
ἧτις ἐτάρασσε τὴν ἡρεμίαν καὶ εὐδαιμο-
νίαν της, κατὰ τὴν ἐσπέραν ἐκείνην.

Ἡ διάστασις μεταξὺ τῶν συζύγων ἦτο
ἀρκούντως καταφανής, τὸ μεταξὺ αὐτῶν
χάσμα μέγα, ὥστε ἀδύνατος καθίστατο
οἰαδήποτε συμφιλίωσις.

Ἡ Ἑλένη δὲν ἐκινήθη· δὲν ἐπρόφερε
λέξιν.

Ὁ Ὀλιβιέρος ὅμως παρετήρησε τὸν
βραχίονα αὐτῆς τεταμμένον, καὶ ἐτοιμον
νὰ κρούσῃ νὰ τὸν κώδωνα.

— Μὴ κρούσης, εἶπε μειδιῶν, εἰμ' ἐγώ,
ἡ παρουσία μου σὲ τρομάζει ;

— Εἶναι τόσο ἀπρόοπτος ...

Ἡ μαρκησία ἔφερε πρῶνιν ἐσθῆτα ἐκ
βελούδου βαθέως ἐρυθροῦ χρώματος· ἡ
καστανόχρους κόμη της ἐπιπτεν εἰς μα-
κροὺς βροστρύχους ἐπὶ τοῦ ἀλαβαστρίνου
αὐτῆς τραχήλου, οὕτινος διεφαίνοντο αἱ
κυαναὶ φλέβες· ἡ ἀλλοιωθεῖσα φυσιγνω-
μία της, ἡ ἰσχνότης καὶ ὠχρότης αὐτῆς,
πρὸ πάντων οἱ ἡδύτατοι ὀφθαλμοὶ της
καὶ βράχον ἡδύνατο νὰ συγκινήσωσιν.

— Ἐρχομαι νὰ σοὶ ἀπευθύνω μίαν πα-
ράκλησιν, ἐπανελάθεν ὁ Ὀλιβιέρος, διὰ
φωνῆς, ἐν ἣ ἡδύνατό τις νὰ διακρίνῃ ἔξα-
ψιν τινα.

— Παράκλησιν, πρὸς ἐμέ !

— Καὶ πρῶτον, θέλω ὁμολογήσῃ τὰ
πρὸς σὲ λάθη μου· δὲν σὲ μετεχειρίσθην
πάντοτε ὡς ὤφειλα, ἀλλὰ πρέπει νὰ αἰ-
τιᾶσαι τὸν αἰῶνά μας, καὶ ὅταν λέγω
τοῦτο δὲν εἶμαι βέβαιος ἂν καὶ οἱ προη-
γηθέντες αὐτοῦ ἤξιζον πλείοτον. Μὰς
ἐνύμφευσαν αἴφνης, ἐξήτησαν νὰ ἐνώσωσι
τὰς περιουσίας μας, χωρὶς νὰ ἐξετάσωσιν
ἂν οἱ χαρακτῆρές μας συνεφώνουν. Ἀργὰ
ἐξετίμησα τὰ πολλὰ προτερήματά σου,
τὴν ἀνεξάντλητον σχεδὸν ἀγαθότητά σου.
Τὸ ὁμολογῶ, καὶ ἐπικαλοῦμαι ἤδη τὴν
ἀγαθότητά σου.